

Učí se kovář, čalounice i kamnář

2. Autočalounice
K nápadu začít s autočalounictvím přivedla Marii Rekovou z Oldřichova u Písku souhra náhod. V roce 1989 přišla o místo mistrové na učilišti Jitexu v Písku.

Zhruba ve stejné době ji známý uprosil, aby mu ušila koženou střechu na jeho veterána. Pak přišly další zakázky. Manželé Rekoví jsou totiž členy klubu automobilových veteránů. Mezi ostatními se brzy rozneslo, že tu a tam něco opraví nebo zrenovují.

„Vystudovala jsem textilní průmyslovku v Jihlavě a vyměřit čalounění do auta je hodně podobné jako naměřit a nastříhat šaty. Ale práce kolem aut se nedá dělat v jednom člověku. Já vím, jak se to šije. Manžel zná typy aut a shání materiály,“ popisuje Reková.

Začátky byly těžké, manželé začínali z ničeho. Přes známé sháněli informace o automobilech a zbytek se naučili postupně sami. „Když jsem dostala třeba starou sedačku, tak jsem si ji rozebrala a prozkoumala, jak byla dělaná. Oproti šití oděvních svršků je rozdíl v tom, že na autosedačky nebo střechy dáváme těžší materiály a práce chce větší pečlivost,“ říká Marie Reková.

Půl roku šila sama, pak si k sobě začínala přibírat pomocníky. Čalounice nábytku je jen jedna z nich. Výuční obor autočalounice totiž v Česku od roku 1962 neexistuje. „Proto si zaměstnance zaučujeme sami a postupně přecházejí na složitější práce. Školu na to mít nemusí, chceme hlavně přirozenou inteligenci a šikovnost,“ říká Reková. Zhruba za rok jsou z nich dobří autočalouniči.

Jejich rukama prošla řada

veteránů značek jako například Rolls Royce, Mercedes, Velorex nebo Pragovka. Zákazníci chtějí čalounit plátěné střechy, opravit motosedadla, potáhnout palubní desky a volanty kůží.

Přesto, že je o tyto služby zájem, nebyl by dnes podle Rekové asi tento obor perspektivní. „Existuje čalounění nábytku a dveří. To je ale trochu jiný obor. Autočalounictví je z části pořád ztrátové. Materiály jsou drahé, protože je většinou musíme objednávat z ciziny. V Čechách je často neseženeme. Ale pro nás je práce zároveň koníčkem,“ uzavírá Marie Reková.

3. Kamnář
Až vstoupí pětatřicetiletý Karel Ondrášek z Droužetic u Strakonice do kamnářského cechu, bude na Strakonicku a Písecku jediný. Dát se na kamnářské

řemeslo ho donutily požadavky lidí a ekonomická krize.

„Původně jsem se učil stavebním strojníkem. Dělal jsem leccos, ale hlavně zedničinu a vedle toho i krby. Ale to nestačilo. Dostával jsem zakázky na opravu venkovských kamen a pecí, a to jsem neuměl, i když se systém jejich stavění dal odkoukat z těch napůl rozbořených,“ říká.

Začal se shánět po učilišti, kde by kamnářství vyučovali, ale před pár lety nikde v Čechách nebylo. Teď dokončuje kurz v Horní Bříže, protože základy řemesla už jako zedník má.

Přestože i do tohoto oboru vstupují počítačové programy, učí se řemeslo,

jak se říkávalo, od píky. S papírem, tužkou a kalkulačkou v ruce. Navrhuje kamna, sporáky a pece, propočítává ohniště, tahové a akumulční systémy.

Kamnářské nářadí je podobné tomu zednickému až na kamnářské kleště, vodní brusku či úhlovou rozbrusku. Kachle se stále slepují hlinou a kamna musejí měsíce vysychat, než se v nich prvně zatopí. Ale i hlinu, která je i po desítkách let znovu použitelná, nahrazují lepidla, která tvrdnou hned.

Řemeslo znovu ožívá

Mít doma kamna už dávno není jen o parádě. „Kamnářské řemeslo znovu ožívá hlavně kvůli ekonomice. Oproti minulosti teď kamna dokážou vyprodukovat víc energie. Existují taková, kam se přiloží jen jednou za dvanáct nebo dokonce za čtyřicet hodin,“ poznamenává Ondrášek.

„Je to tvůrčí práce. Na malém prostoru vzniká velká stavba, která vyžaduje preciznost. Kilogram dřeva má velkou výhřevnost a neoborným stavěním by mohlo dojít k výbuchu nebo otravě zplodinami,“ upozorňuje kamnář.

Jaká řemesla vám na Strakonicku a Písecku scházejí?

3x foto 7/
Marek Podhora

ŘEMESLA, KTERÝM HROZÍ ZÁNİK

- **Dráteník** - vyráběl z drátů například **kuchyňské potřeby jako cedníky** nebo naběračky. Zpevňoval odrátováním také kuchyňské nádobí, aby se nerozbilo. Drátoval dekorativní věci, ale třeba i pasti na myši. Dnes je známé spíše drátenické šperkařství.
- **Šindelář** - udržoval a vyráběl šindelové střechy. Do devatenáctého století měla **šindelovou střechu převážná většina budov**. Kvůli požárům předpisům se starý šindel překrýval nejdříve břidlicí a později eternitem. Dnes je šindel k vidění spíše na historických památkách.
- **Řezbář** - umělečtí řemeslníci vytvářeli ze dřeva například dekorativní umělecké předměty v interiérech, okrasné prvky schodišť, ale i výzdobu venkovních prostorů.
- **Hrnčír** - z hlíny vyráběl na hrnčírském kruhu **různé nádoby, které pak vypaloval v peci**. Tyto výrobky nahradil porcelán a později umělé hmoty, takže je hrnčírství už spíše uměleckým řemeslem.
- **Švec** - opravář obuvi už dnes není tolik vyhledávaný jako dříve. Opravy bot se lidem v mnoha případech nevyplatí. **Obor drtí levní výrobci obuvi.**

Inzerce

PENNY
MARKET

moje 1 v potravinách

ZDRAVĚ • LEVNĚ • ČERSTVĚ • POHODLNĚ

JIŽ OD
ZÍTRKA

Okurka
salátová
1 ks

9.90

6.90

30% LEVNĚJŠÍ

Meloun
vodní*
1 kg

19.90

14.90

25% LEVNĚJŠÍ